

Salve Maria

Direcció: Mar Coll **Guió:** Mar Coll, Valentina Viso **País:** Espanya **Durada:** 111 min
Any: 2024 **Gènere:** Drama, *thriller* **Interpretació:** Laura Weissmahr, Oriol Pla, Giannina Fruttero... **Música:** Zeltia Montes **Fotografia:** Nilo Mur **Distribuïdora:** Elástica Films **Estrena a Espanya:** 31/10/2024
No recomanada per a menors de 16 anys
Versió original en català, castellà i francès

SINOPSI

La Maria, una jove escriptora que acaba de ser mare, topa amb la notícia d'un succés esfereïdor: una dona francesa ha ofegat els seus bessons de 10 mesos a la banyera. La Maria s'obsessiona amb la infanticida, per què els ha matat? A partir d'aquell moment, l'ombra de l'infanticidi la perseguirà com una possibilitat vertiginosa. (FilmAffinity)

CRÍTICA

María Agirre (Laura Weissmahr) és una jove escriptora que travessa el puerperi enmig d'una profunda crisi emocional, sentint a cada instant que no és tan amorosa, pacient i eficient amb el seu nadó Eric com les companyes d'un grup per a mares primerenques al qual concorre. En Nico (Oriol Pla), la seva parella, intenta -sense gaire ductilitat- acompanyar-la i contenir-la, però en definitiva roman força en el seu propi món, aliè a les angoixes d'ella.

La directora de *Tres dies amb la família* (2009) i *Tots volem el millor per a ella* (2013) sempre ha qüestionat els mandats familiars i la hipocresia social. En aquest *thriller* psicològic amb certes irrupcions de l'ordre del fantàstic rodat en 35 mm en zones urbanes (ella és oriünda de Barcelona) i rurals (com la Vall de Boí), Coll va encara més enllà en la seva indagació de la psicologia de la protagonista quan la Maria s'obsessiona amb el cas real d'Alice Espanet, una dona francesa establerta a Catalunya que va ofegar a la banyera els seus bessons de 10 mesos.

Mentre la maternitat ha estat treballada en la majoria dels casos amb una mirada condescendent i propera a l'exaltació, Coll es permet abordar sense complexos ni excessos sàdics la fantasia per un fet monstruós i aberrant com un infanticidi en una dona que no compleix els paràmetres, els cànons, els dictats d'una suposada normalitat imposada per les convencions i tradicions. Que en determinat moment la protagonista llegeixi **Las cosas que perdimos en el fuego**, de Mariana Enriquez, no sembla un homenatge capritxós sinó l'admissió de certa connexió entre els seus respectius universos creatius (també hi ha cites explícites a Adrienne Rich, Sylvia Plath, Simone de Beauvoir i Susan Suleiman).

El resultat és un film inquietant, per moments de malson i incòmode, però alhora sensible i fascinant per la profunditat i la quantitat de matisos (sense fugir mai de les contradiccions) amb què la realitzadora catalana explora el món interior i exterior de la Maria, algú que necessita i busca, ja sigui en un viatge intempestiu, en l'escriptura o en un ball desafortat, algun tipus de catarsi i, sí, d'alliberament.

Diego Batlle - otrosocines.com